

Rumuz: Dilhûn

SÛT KOZASI

Bir kelebeğin kanadıymış meğer
en 'tozlu' sayfası ömrün...

Ekim'in kıyısında, her adım bir u
ç
u
r
u
m

Şehrin göbeğinde müphem sancılar
depreştikçe yıkılan gündüz, kan revan içinde
hazin bir akşamın yüzünde karartı
kasvetli ve yorgun ufukta, benzi atmış güneşin
sessizliğe gömülü ç ı ğ l ı k l a r...
zemheriden keskin bu ayaz
karanlığın çıkmaz sokağında,
g/özlüyor gün ışığını
içe çöken virâne bakışlar...

Bağrına taş basmış, fedakâr anaların
ahvâlinde müşterek lisandır;
“Evvela cânan, sonra cân...”

Eceli görmezden gelen annesinin
hayat üçgenine tutunmuş bir çocuk...
gözlerinde تنها bir elâ
bakışları uzak diyarların yolcusu
uyku tutmayan gecelerin koynunda
yastığı soğuk ve göçük taşlar

yatağı en kuytu karanlık...
göçebe takvimler bahara gün sayarken
yanık ninnilerle annesini sayıklar.
nasıl dayanır kuzusuna/kozasına?
ana yüređi bu Ayda!

hem yorgun bir mum alevi,
bakışları üstüne titreyen...
hem sımsıcak bir yorgan,
gece üşüme diye üstüne çekilen...

Münzevi bir intizârın eşîğinde
sessizliđi çođaltarak
kalabalıklaşır yalnızlık.

Alabildiđine uzuyor şimdi zaman
saat günlere,
gün aylara,
ay yıllara müsâvi...

kirpik uçlarına tutunur şeb-i yeldâ
süt beyazı yüzün, umudu emzirirken
ışiltılı rüyalarda mı sabahladı gözbebeğin?
kokunu resmedemez hiçbir çiçek Ayda
sen, hangi masallar ülkesinin güzelisin?

Üstü başı toz toprak, lâl bir hazândan
buruk yüzlü vedalara bakıyorum.
rengi solmuş yetim fotoğraflar

yarım kalmış öksüz hikayeler
kabuğuna çekilmiş derunî yaralar
saçları ağarmış asırlık acılar

nasıl söylesem bilemiyorum...
anne yokluğuyla sarsılınca
kaç şiddetinde kırıldı, minicik yüreğin?
gözyaşlarıyla taşar,
ahüzârınla kurur içimin denizi...

Takvimler matemini tutarken
kim bilir nerede boğuldu zaman?

ıslak hüzünlerinin avucunda mı?
bulutsu gözlerinin kıyısında mı?
öksüz yüreğinin hıçkırığında mı?
daha söylemeye dilim varmıyor Ayda!
hançeremde düğümlü kelimeler
kor dudaklarımda d/üşüyor heceler
yutkunamıyorum...

ben hazâna böylesine mahzun,
sen bahara böylesine umutla bakınca
iplik iplik çözülür, karanlığın kördüğümü

İşte, kanayan yaraları aşkla saran
yoluna revân olmuş bir sevda kervanı...
heybelerinde mahşerî bir telaş
uykusuz gözleri kaybolmuş sesini ararken
tırnakları dağ gibi taşları kazıyor

Haydi güzelim,

tam da şimdi!

hayata sımsıkı tutunma zamanı...

Toz değmemiş leyl ü nehâra,

uzat ellerinin bengi baharını...

kuş renkli cıvıltılarına öyle hasret ki sabah

bak, taptaze bir gün ışığı getirdi sana!

bak, dua dua gök kapılarını aralıyor!

bak, boynu bükük çiçekler 'Elifçe doğruluyor!

bak, seni görünce mucizeler peçesini açıyor!

Kaderin cilvesini

son'unda anladım Ayda;

Gökten bir el parmaklarını tutunca,

Şehrin busesi yanaklarına konunca,

Çocukluk yılları gökkuşağında kayınca,

Bir kelebeğin kanadıymış meğer

en 'renkli' sayfası ömrün...